

ונחלה עמך אהה נותן ללוי, ילאו לקט שכמה ופאה שים לו ללוי זהם חלק ונחלה עמך אינם חייבים צמעשר:

טו (א) מקץ שבע שנים. אחר הראש צמעשר נחלתה השנה וכן אמרו כל המדקדקים, וע"ד רז"ל מקץ צמקו השבע, ולא דיבר הכתוב אלא בצמטת כספים, יאמר ומוקף כל שבע שנים הנמנים לכס העשו שמיטה, שיטמוט כל מה שצדו, לכן אמרו שאין שביעית נחמטת כספים אלא צמטת, וכן אונקלם ויצי"ע חרגמו מקץ מוקף, וע"י רמב"ן מה שהשיב על הראש צמטת, וז"ל הרוויח (צביאורו ליונה) קץ וקלה שוים צעיקר הורחחם שהוא לשון סוף, אלא שכדלים צד מה צבורחחם הטמלית, והוא. שלשון קץ הוא סוף כל דבר ואין חלק ממנו כדמות הקו צמטת הטיעור שהוא נחמט צמקוס, אכל לשון קלה יכול על סוף הדבר והוא חלק ממנו ונחמט צמקוס וצומן, לכן חוכל לומר צקלה הכית צקלה העיר, ולא חלומר צקץ הכית או צקץ העיר, וזהו ההבדל שבין מקץ חרבעים יום, מקץ שנתים ימים, מקץ עשר שנים ודומיהם, ובין מקלה חמשים ומחמ יום, ומקלה שבעת ימים ודומיהם, ועמה חבין ההבדל צמטו לשון צמ' ראה שבין יעידת זמן המעשר שהוליו הכתוב צלשון מקלה צלשון מקלה שחמטת שהוליו צלשון מקץ צלשון מקץ שבע שנים חמטת (ע' צמי רמב"ן), זמן השמטה שחמטת שהוליו צלשון מקץ צלשון מקץ שבע שנים חמטת (ע' צמי רמב"ן), והיינו לפי שזמן השמטה מדוקדק מקץ השנים, חמון המעשר היא מקלה השנים לפי ההבדל הנ"ל, ונחמט' (קדושין ל"ח ד"ה ל"ח) מלמה מקלה שלשם ימים, אל מקץ שבע שנים דירמיי, וע"פ צמחמט"א דלפירש"י צערכין אין מקוס לזה. וכן הרמ"פ השיב ע"ד הראש צמטת זהו וכיים, על המפרשים הפשטנים החמי' נשגבה שומרחם צמירושם זה כאלו מוכרחים חמ עלמון להוליו מוזן מקץ חמטטו כדי להחנגד לדברי רז"ל: (ב) שמוט כל בעל משה ירו. שמוט חמ ירו כל צעל משה (רש"י), כי לשון השמטה אינה נופלת רק על ירו של צעל משה, שלח ייהיה לו יד לצקס חוזה, וכן אמר לקמן חמטט ידך, ויחמק שצכוונה הוסיף קרא מלח יד אל לשון שמיטה, כי צלשון שמיטה צלצד היה מקוס לטעות ולומר שאין השביעית נחמטת אלא לזמן קצוב, ולאחר זמן קצוב עדן חמוז מוטל על הלוה לשלם חמ נשיו, לכן הוסיף מלח יד שמהורחחו הכח והיכולת והמחמלה ורשות, כענין וחכדד יד צית יוסף, וחמנו יד מדין, ויקח חמ כל חרנו מידו (מלכט, געווללט, געציעט) כי המלוה הוא כהדון הלוה וממחלתו עליו, ועצד לוח לחים מלוה, ויש לו מלוה על הלוה שצבור הגוף ושצבור נכסיו, ולמה הכתוב שצמטת השמיטה יעצור המלוה מן הלוה חמ כל שצבוריו, אל צלצד שאירו לדין לשלם חוזה, אכל גם שצבור גופו ושצבור נכסיו יסורו ממנו לגמרי, לכן אמר חמטט ידך כלומר חמטט חמטט וחסיר ומחמלת ידך ממנו, וכיון שחמחל פעם אחת שצבוריו, שוב אין מקוס למלוה לגבות חמ חוזה צלחמ מן הזמנים, ונחמטת המכוונה אגרת ישר החמחם זהו, (ח) דלמי הפשט אל כיוונה המורה לחסור גצית חמוז רק צמנה השביעית צלצד, אכל אחר עצור שנת השמיטה חמירה גציתו, כי הכתוב נחן טעם למה לא יגוש כי קרא שמיטה, א"כ זיל צחר טעמח, וצהעדר הטעם יחדל הלוי, ולמחנו שחמח עצור שנת השמטה שח אין עוד זה הטעם מוחר לגבות חוזה, וחו מה שהוליו הכתוב זה החסור צלשון השמטה, כי זה הלשון יורה רק על השצחח הגצי' עד זמן קצוב, אל להחייחם ממנו לעולם, דומה ללשון הכתוב (ט"ז ו') כי שמוט הצקר, שהכוונה לומר כי הצקר עצור לפי שעה משיכת העגלה, אכל לאחר זמן שבו למשון אותה עד שהציוהו אל צית עוצד אדום הגתי, חף כחן צמנה השביעית חמטט אכל לאחר זמן חוכל ליגש חוחו עד שישלם לך. ועוד (צ) יש ללמוד כן ממנה שזה הכתוב צממית קרקעות, כי אין חסור לחרוש ולרוע רק צמנה השביעית לצדה, ואחר השנה הייה מוחר לעצור שדירו ומוכל להקיסם זה לזה כי שחיהן נקראות שמיטה, גם (ג) כי המשנה עלמה קחמה דברי' ולא אמרה רק (פ"י דשביעית) השביעית נחמטת חמ המלוה, ולא יוצן מזה רק שהשנה היא לצד חמטט, אכל חמ"כ מוחר לגבות, ומה שפי' הר"צ שם המלוה חמ חצרו ועצרה עליו שביעית אחר הלוה אינו יכול לחצוע, כמדומה שהוא נגד חונת המשנה. עכ"ד. ולא ראה ישר, (ח) כי מי זה העיד לו כי רק לפי שעה עצור שם הצקר חמ העגלה וחמ"כ שבו למשון אותה, גם דני יונה והריק"ם פ"י שם חמטט הצקר, שחמפרקו מרקיחם ואצריחם, הכה מוצור לרעתם הורחח מלח שמיטה לעציה והמפרה עולמית. וגם (צמלכים ט' ו') אמר שמוטת וישמטת, ושם הימה מלח עולמית, וכן צלשון חרמי ישמטו לשון השמטה על הלוקחה והמפרה הכלמית שאין צמם חזרה, כמו (צ"ג קי"ד) שמוטו מעל בניו, שני חמים דממני מהדדי (צ"ג קע"ג), ומין חרבה המסיר חמ הפירות וחוכלם יקרא צלשון חרמי שמיט כי אכל חמסיל חמנומו אכל שמיטח, ודמיון הדיקס (צ) יותר ה"ל להקיס לענין שמיטה הנוהגת צמידות שביעית סתן מוספרות לעולם, ולרחות (ג) צמטתה שלחמרי' דהשחוט חמ המרה וכו', שמוצור המנה שמיטת כספים הוא רק צמטת, ומחמלח